

Sygn. akt IX U 1090/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Iwona Nowak
Protokolant:	Wioleta Potrzásaj

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2019 r. w Rybniku

sprawy z odwołania **W. C. (C.)**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

przy udziale ./.

o ponowne ustalenie wysokości emerytury

na skutek odwołania **W. C. (C.)**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 12 czerwca 2018 r. Znak (...)

oddala odwołanie

Sędzia

Sygn. akt IX U 1090/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 12.6.2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonemu W. C. (C.) przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art.110a ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie przekroczył 250%. Obliczony przez organ rentowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z najkorzystniejszych 20 lat wybranych z całego okresu ubezpieczenia wyniósł 113,83%.

Ubezpieczony w odwołaniu od decyzji, domagał się jej zmiany poprzez przeliczenie emerytury na podstawie art.110a ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, po uprzednim odtworzeniu jego zarobków z lat 1962-1976 przez biegłego sądowego.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn jak w zaskarżonej decyzji.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Ubezpieczony urodził się (...)

Od 25.11.1990r. jest uprawniony do emerytury górniczej.

Podstawa wymiaru emerytury została ustalona z okresu 1986-1988. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 270,14% i został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po przyznaniu prawa do emerytury górniczej pozostawał w zatrudnieniu.

(...). ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru, powołując się na przepisy ustawy emerytalnej w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 05.03.2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W rozpoznaniu powyższego wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję opisaną na wstępie.

Ubezpieczony pracował w KWK (...) od 7.5.1964 do 31.3.1977 jako stażysta, od 1.2.1966 jako górnik, od 1.2.1968 jako nadgórnika, od 1.4.1969 jako sztygar zmianowy, w KWK (...) od 3.2.1977 do 30.11.1982 jako sztygar zmianowy robót przygotowawczych, od 7.2.1983 w KWK (...) jako sztygar zmianowy pz.

Ubezpieczony osiągał zarobki w kwocie:

- 1983- 271768,00 zł 156,46%
- 1984-421266,00 zł 208,49%
- 1985-498758,00 zł 207,76%
- 1986-961400,00 zł 332,50%
- 1987-938994,00 zł 268,10%
- 1988-1609716,00 zł 252,67%
- 1989-2481096 zł 214,87%
- 1990-19 970966,00 zł 161,63%.

(dowód: akta rentowe)

Wynagrodzenie ubezpieczonego z uwzględnieniem składników wynagrodzenia wynikających z akt osobowych w latach 1965-1975 wynosi:

1966- 25560 zł

1967-23500 zł

1968-35655 zł

1969-41440zł

1970-48850 zł

1971-62800 zł

1972-62800 zł

1973-62800 zł

1974-70500 zł

1975-70500 zł

WWpw z 20 najkorzystniejszych lat wynosi 204,41% (wyliczenia pełnomocnika ubezpieczonego k.42-44 a.s.).

(dowód: akta osobowe ubezpieczonego, jego zeznania, protokół elektroniczny k. 54 a.s.)

Zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznał za przekonujący, kompletny i spójny, przez co mogący stanowić podstawę rozstrzygnięcia.

Wobec wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy Sąd postanowił oddalić wniosek dowodowy o powołanie biegłego z zakresu rent i emerytur.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje :

W ocenie Sądu odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 110 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. 2015r., poz. 748 ze zm.) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego (ust.1).

2. Warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130%.

3. Okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia.

Jednocześnie jak wynika z treści art. 110a ust.1 ustawy emerytalnej wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

2. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Przepis art. 110a ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych daje możliwość jednorazowego przeliczenia wysokości emerytury bez względu na to czy emerytura była zawieszona czy nie, jeśli wskaźnik przekracza 250%, a wskazano podstawę wymiaru składek przypadających po przyznaniu prawa do emerytury.

Ubezpieczony nie spełnia warunków umożliwiających przeliczenie emerytury na podstawie art.110a ustawy emerytalnej, gdyż ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie przekracza 250%.

Podkreślić należy, że nie można wysokości zarobków, stanowiących podstawę do wyliczenia składek na ubezpieczenie społeczne ustalać w sposób hipotetyczny, oparty jedynie na domniemaniu. Przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych są bowiem normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalenie wysokości wynagrodzenia w sposób przybliżony lub prawdopodobny. Przy obliczaniu wysokości podstawy emerytury, bierze się zatem pod uwagę dokładnie ustaloną wartość - wysokość uzyskiwanego w określonym czasie wynagrodzenia. Tym samym, w sprawie o ustalenie podstawy wymiaru składki, należy dokładnie określić wysokość wszystkich składników wynagrodzenia, które mają być uwzględnione – wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22.09.2015r. III AUa 370/14 (LEX nr 1927664).

Nie ma możliwości wyliczenia wysokości wynagrodzenia, a co za tym idzie - wysokości składek na ubezpieczenie społeczne oraz wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury w oparciu o wyliczenia hipotetyczne, uśrednione, wynikające z porównania do wynagrodzenia innych pracowników. Uśrednione obliczenie wysokości wynagrodzenia - oparte na wynagrodzeniu otrzymanym przez innych pracowników - nie może oddać indywidualnych cech właściwych dla danego stosunku pracy. Obliczenie wysokości wynagrodzenia musi być oparte na dokumentacji, z której wynikają określone kwoty wynagrodzenia. Kwestia pobieranego wynagrodzenia musi zostać zatem udowodniona w sposób bezwzględny. Tylko dokumentacja stanowi precyzyjny dowód w zakresie wysokości wynagrodzenia w postępowaniu sądowym. Na podstawie innych dowodów nie jest możliwe dokładne określenie kwoty wynagrodzenia, a co zatem idzie - ustalenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru emerytury - wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31.03.2015r. III AUa 1807/14 (LEX nr 1814849).

Sąd Najwyższy w wyroku z 18 grudnia 1997r. (sygn. II UK 418/97, OSNP z 1998/22/661) stwierdził, że „w postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych sąd nie jest obowiązany do poszukiwania dokumentów zatrudnieniowo-płacowych, o które nie zadbała osoba dochodząca świadczenia ubezpieczeniowego”. Ten kto się stara udokumentować wyższe świadczenie musi gromadzić dokumenty, wpisy w legitymacji ubezpieczeniowej, żeby udowodnić wysokość podstawy wymiaru świadczenia (tak również Sąd Apelacyjny w Katowicach w uzasadnieniu wyroku z 14 czerwca 2018r. w sprawie IIIAUa 1903/17).

Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 22.5.2018 (sygn. III AUa 175/18) stwierdził, iż nie istnieje możliwość uwzględnienia w wynagrodzeniu takich składników jak: dodatek za pracę w warunkach szkodliwych, niebezpiecznych, dodatek za pracę w niedzielę i święta, dodatek za pracę w godzinach nocnych i na II zmianie w sytuacji, gdy nie zachowała się ewidencja czasu pracy.

Z wyliczenia zarobków ubezpieczonego za lata 1965-1975 poczynionych przez samego pełnomocnika ubezpieczonego wynika, iż wwpw ukształtowany jest na poziomie 204,41%, a więc znacznie poniżej 250%. Wyliczenie to zostało dokonane na podstawie dokumentacji zawartej w aktach osobowych ubezpieczonego.

Ubezpieczony nie przedłożył żadnej innej dokumentacji pozwalającej odtworzyć jego wynagrodzenie w innej wysokości. Nie posiada żadnych pasków zarobkowych, w sprawie brak jest ewidencji czasu pracy.

W myśl art. 6 § 2 kpc strony i uczestnicy postępowania obowiązani są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki, aby postępowanie mogło być przeprowadzone sprawnie i szybko.

Zgodnie również z art. 232 kpc strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę.

Zasada kontrydiktoryjności jest jedną z podstawowych zasad prawa procesowego, która nakłada na strony uczestniczące w procesie sądowym obowiązek przedstawienia materiału faktycznego i dowodowego oraz wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, do sądu zaś jako arbitra, należy tylko ocena tego materiału.

Istotą tej zasady jest założenie, że w procesie istnieją dwie równorzędne strony toczące ze sobą spór przed niezawisłym, ale biernym sądem. To strona jest zobowiązana przytaczać dowody bez zbędnej zwłoki na udowodnienie swoich twierdzeń.

Ubezpieczony reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie przedłożył dokumentacji pozwalającej uwzględnić w odtwarzanych zarobkach dodatkowych składników wynagrodzenia niż te wynikające z jego akt osobowych, tj. wynagrodzenie zasadnicze, wynagrodzenie z karty górnika, deputat węglowy.

W takim stanie rzeczy Sąd oddalił wniosek ubezpieczonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ds. emerytur i rent jako bezzasadny i nieuzasadniony.

Dodatkowo również można wskazać, iż zarobki osiągnane przez ubezpieczonego w latach 1983-1990 generalnie nie przekraczały 250% (za wyjątkiem lat 1986-1988, gdy w roku 1988 wwpw tylko 252,67%, a w 1989 214,87%) stąd trudno założyć, by zarobki ubezpieczonego we wcześniejszych latach przekraczały 250% średniej krajowej. Niemniej jednak z przyczyn wyżej podanych przeliczenie emerytury w myśl wskazanych przepisów art.110 a ustawy emerytalnej nie jest możliwe.

Mając powyższe na uwadze Sąd kierując się powołanymi przepisami, z mocy art.477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie ubezpieczonego jako bezzasadne.

Sędzia